

: Posamezna številka 6 vinarjev :

„JUTRO“ izhaja vsak dan — tudi ob nedeljah in praznikih — ob 3. zjutraj, ob ponedeljkih ob 10. do polne. — Naročnina znaša: v Ljubljani v upravnistvu mesečno K 1 20, z dostavljanjem na dom K 1 50; s pošto celoletno K 20—, polletno K 10—, četrletno K 5—, mesečno K 1 70. Za inozemstvo celoletno K 30—.

: Telefon številka 303. :

JUTRO

NEODVISEN POLITIČEN DNEVNIK.

: Posamezna številka 6 vinarjev :

Uredništvo in upravnistvo je v Franciškanski ulici 8. Opisi se pošiljajo uredništvu, naročnina upravnistvu. Nefrankirana pisma se ne sprejemajo, rokopiši se ne vračajo. Za oglase se plača: peti vrsta 15 v, osmičnice, poslana in zahvale vrsta 30 v. Pri večkratnem oglaševanju popust. Za odgovor je priložiti znamko.

: Telefon številka 303. :

Našim cenjenim naročnikom.

Od 1. junija t. l. naprej znaša naročnina na „Jutro“ v Ljubljani z dostavljanjem na dom mesečno K 1 50, četrletno K 4 50, polletno K 9—, celoletno K 18—; s pošiljanjem po pošti v avstro-ogrske monarhiji ter Bosni in Hercegovini mesečno K 1 70, četrletno K 5—, polletno K 10—, celoletno K 20—; za inozemstvo četrletno K 7 50, polletno K 15—, celoletno K 30—.

Da ne bo kakih pomot, sporočamo našim cenj. naročnikom tudi to: po- višanje naročnine se začne pri vsakem naročniku od dneva, do katerega ima že plačano naročnino; oni ki so naročnino že plačali do 1. julija, avgusta, ali tudi do konca leta po dosedanjih ceni, bodo plačevali povišano naročnino šele od 1. julija, avgusta itd., oziroma od novega leta naprej. In tudi vsem onim ki podaljšajo pred prvim junijem naročnino, ali se pa pred tem dnevom naročijo na „Jutro“, se bo računala naročnina do dneva, do katerega jo plačajo, po dosedanjih ceni; to velja tudi za vse zaostanke.

Ko sporočamo to našim cenj. naročnikom, jih prosimo tudi, da bi redno plačevali naročnino, ker samo na ta način bo „Jutro“ zasiguran obstoj.

Naš Kras.

Nekateri pravijo, da priroda vpliva na čustvovanje, pa tudi na mišljenje ljudi. Mogoče je nekaj resnice na tem, resnica je tudi, da so južni kraji naše slovenske zemlje bolj napredni, nego severni, ali zato, ker so bliže morju in dalje od Dunaja, kdo ve.

Resnica je, da je bila naša lepa Notranjska prva na nogah ob času narodnega prebujenja in da je tudi pozneje vedno najodločnejše pokazala svoje slovensko napredno lice. Saj so se na kraških tleh oglašile one kremenite in vznešene besede, ki še danes odmevajo med našimi gorami:

Čujte gore
in bregovi
da sinovi
Slave smo.

Miroslav Vilhar je bil, ki je zapisal te besede. In njim podobnih se je mnogo oglašilo iz onih notranjskih probujenih krajev. Tam je vstal tudi prvi slovenski napredni list „Naprej“, ki mu je bil urednik Fran Levstik, lastnik pa Vilhar. „Naprej“ se je prvi odločno postavil za slovenske pravice in je šel zanje z vso vnetostjo v boj. Da, Miroslav Vilhar je bil prvi politični mučenik, kajti zaradi člankov v „Napreju“ je bil obsojen v ječo. Toda Notranjci so stali takrat krepko na nogah in so napravili „Tabor“ na Kalcu, ki je bil eden prvih in največjih slovenskih taborov, kjer je na ti- soče zbranega naroda zahtevalo svoje politične pravice. Taka je bila naša Notranjska.

Ko smo pred nekaj leti odkrili kraškemu prvobojniku Miroslavu Vilharju spomenik v Postojni, smo se spominjali teh časov, in ko smo videli one krepke kraške postave, ki so prišle s slovenskimi zastavami od vseh strani one trde skalnate zemlje, smo se čudili, kako je mogel po teh krajih zavladati klerikalizem.

V resnici je bil naš Kras zadnji, ki je padel v klerikalne roke; držal se je krepko in trdno, kakor kraška skala.

Naša Notranjska je lepa in bogata zemlja, mnogo zakladov nosi v sebi in na sebi. Na Notranjskem so bogati in veliki posestniki, marljivi podjetniki in trgovci. Saj je mnogo Kraševcev prejšnje čase prišlo v Trst

in na Reko in so si tam s pridnim delom ustvarili lepo premoženje. To je znamenje, da prebiva po naših notranjskih krajih podjeten in delaven narod, ki je zmožen dobro gospodariti na svoji zemlji.

Zato se je vsa slovenska zemlja začudila, ko je pri zadnjih volitvah na Notranjskem zmagal tudi Gostinčar.

Nihče ni mislil, da bi se moglo kaj takega zgoditi in vendar se je zgodilo na naših kraških tleh. Boj je bil hud, nazadnje seveda je zmagal pritisk farovžev. Zato je bila ta zmaga le na videz in naši samostojni in zavodni možje niso pozabili, da si morajo izbrati za poslanca moža iz svojih vrst.

Poslanec Gostinčar je bil v svojem kraju skrajno neprijubljen, kajti bil je poslanec okraja, kjer živi mnogo uglednih mož in gospodarjev, ki sami najbolje poznajo domače razmere in potrebe in njim ne more biti prijetno, da jih zastopa v državnem zboru — Gostinčar.

Zato je vse kroge razveselila vest, da je nastopil kot kandidat tega okraja domačin g. Sicerl iz Logatca, ki je znan po vsem okraju in uživa povsod mnogo ugleda. Čast in ponos vsakega okraja je, da ima poslanca iz svoje srede, moža, ki je vnet za bla- gostanje in napredek svojega doma- čega okraja. Naj bi naša Notranjska zopet dvignila svoje moči in se osvobodila klerikalnega gospodstva.

Sedaj je zopet čas volitev. Kaj naj reko volilci, ako njih bivši poslanec niti ne sme med nje, ker je proti njemu vložena tožba zaradi žaljenja časti! Bivši poslanec Gostinčar torej ne more v svoj okraj, gotovo pa poj- dejo zanj tja drugi in končno bo zo- pet odločila duhovniška komanda.

Možje Notranjci! Dokazite, da ho- čete na svoji zemlji sami odločevati in po svoje voliti moža iz svojih vrst. Zato ne izgubljajte časa, pojdite na delo med ljudstvo in pojasnite mu pomen novih volitev.

Spomnite se boljših časov, ko vaša lepa Notranjska še ni trpela pod klerikalnimi gospodarji, ko je kraški narod samozvestno in ponosno stopal na boj za narodne in ljudske pra- vice. „Naprej“ bodi vaše geslo.

Iz slovenskih krajev.

Iz Tomačevega pri Ježici. Ob- činske volitve v ljubljanski okolici stoje pred durmi. Klerikalci razvijajo že jako pridno agitacijo in hodijo od hiše do hiše in pobirajo pooblastila. Posebno se pehajo za klerikalne sle- parje oče Štefek, ki bi si na vsak na- čin še rad ohranil odborniški stolec. Silno ga zlasti skrbi, kaj bo z Ježico. Neprestano izprašuje svojega pristaša Ahlina na Ježici, kak je tamkajšnji položaj. Štefek si je vtepel v glavo, da mora na vsak način vreči z župan- skega mesta sedanjega splošno pri- ljubljenega župana Vilhana, kar se mu pa kljub strasni agitaciji ne bo po- srečilo. Sicer se pa, kakor čujemo, g. Vilhan nazadnje ne poteguje toliko za županski stolec in ga rad prepusti podrepnemu Dimniku, vulgo Štefku. A naša naloga je, da pri volitvah pome- demo z različnimi Dimniki in Ahlini in izvolimo za župana moža, kateremu je na srcu le blagor občanov, ne pa navadna slavoohlepnost in ošabnost.

Iz Vrhnike. Državnoborske vo- litve so pred durmi. Kandidat narodno- napredne stranke za naš volilni okraj je Ivan Sicerl, posestnik v Logatcu, klerikalna stranka kandidira politično ničlo Gostinčarja. Sramota, stokratna sramota je za nas, da je Gostinčar sploh že kedaj zastopal nekaj naj- naprednejše kraje krajske dežele, v dobi Miroslava Vilhara vsem Slo- vencem vzgledne Notranjske. Takrat je imela narodno-napredna stranka v izbiri kandidata srečno roko, kajti Sicerl je v vsem svojem okraju toli- poznani in priljubljeni mož, da bi pri- količjak resnem delu, pri količjak šte- vilni podrobnosti agitaciji sigurno zmagal. Brez intenzivnega boja seveda ne bomo dosegli nikakega uspeha — in zopet bo ignorant Gostinčar reševal vseučiliško vprašanje v državnem zboru Nemcem v zabavo in nam Slovencem v večno sramoto in škodo. Vsa naša javnost je edino v misli: Gos- tinčar ni sposoben, zastopati naše in- terese v avstrijskem parlamentu, kajti tja naj se pošiljajo najtalentiranejši in najbistroumejši naši ljudje, cvet na- rodne inteligence, dika politične zre- losti našega ljudstva! — Kolikokrat se je slišalo to mnenje posebno pri mi- zah vrhniških politikov v različnih go- stilnah. Toda ti gospodje so veliki v besedah, a majhni, silno majhni v de- janjih! Stavim glavo, da bodo udrihali s cepcem in kijem nad nerazodnostjo in politično nezrelostjo našega ljud- stva po končanih volitvah, a sedaj, ko bi bilo treba delati, ko bi bilo treba zastaviti vse svoje moči, da pade največja sramota z obraza našega naroda, sedaj sede po gostilnah, kvar- tajo, pijo, politizirajo, navdušujejo se za napredek Slovencev! — ne migne- jo niti z mizincem! In tako se bo zgodilo, da bo Vrhnika pokopala vse, kar se bo doseglo v Logatcu, Idriji, Cerkljici in Postojni! Apeliramo v zadnjem trenutku na merodajne osebe vrhniškega okraja! Manj besed in več dejanja! Ni naprednjak oni, ki se

vedno in vedno bje na prsa in utaplja najmanj trikrat na dan farja v žlici vode, naprednjak je oni, ki se ne straši dela, ki se ne boji žrtvovati par uric ki bi jih menda lepše uporabil v svojo zabavo, naprednjak je oni, ki svoje naprednosti ne nosi samo na je- ziku, ampak jo udelevuje tudi z de- janji! Nezadovoljnost z duhovskim te- rorizmom morda nikjer na Kranjskem ni tako v cvetju, kakor baš v vrhniški okolici! Naj se le pomisli na St. Jošt, Veliko Ligojno, Bevke itd. kjer so se ljudje s a m i o d s e b e že neštetokrat uprli farjem in njihovega despotizmu treba je le malo, prav malo agitacije in ljudje bi se dvignili kakor en mož zoper izkoriševalce svojih pravic in interesov! Brez dela in brez truda se- veda ni bila še izvojevana nobena zmaga, sramotno pa je propasti vsled lastne nedelavnosti, vsled lastne le- nobe! Pozivljamo torej Vrhnice: de- lajte, delajte in še enkrat delajte, da vržete največjo sramoto, za katero bomo delali odgovorno vas in nikogar drugega, če zopet zmaga in pride v državni zbor! Quod erat demon- strandum!

Iz Skofje Loke. Glede na dopis v Vašem cenjenem listu št. 443. iz na- šega mesta, v katerem grajate naše mestne očete, ker so na zadnji seji občinskega odbora glasovali za predlog, da naj se tukajšnjemu nunskeemu sa- mostanu odstopi brezplačno del neke mestne ulice, ki jo namerava samostan obzidati, poročamo vam, da je Vaš g. dopisnik v zmoti, ako meni, kakor si lahko vsak razlaga iz tega dopisa, da so za ta predlog glasovali vsi na seji navzoči na predni občinski od- borniki. V boljše razumevanje tega glasovanja navajamo sledeče: Tukaj- šnji nunski samostan je res prosil naše mestno županstvo za brezplačni odstop kakih 9 metrov dolge ulice (zagate) in sicer zategadelj, ker je prva hišica od nunskega dvorišča proti hiši št. 103, prešla v last samostana in si jo sa- mostan hoče obzidati tako, kakor ima sploh vsa svoja poslopja v bližini sa- mostana popolnoma obzidana. Samo- stan se je v svoji tozadevni prošnji skliceval na to, da vzdržuje otroški vrtec (naravno, da brezplačno ne), ki je za otroke mestnih prebivalcev vzgojnega pomena in v odškodnino za to „dobroto“, naj bi mesto brez- plačno odstopilo navedeni del ulice. Z ozirom na to je g. mestni župan, ki so ga izvolili napredni občinski odborniki, saj mu klerikalni odborniki še enega glasu ne privoščijo, pripo- ročal ugoditev te prošnje, kar so nekateri napredni odborniki takoj ugovarjali. Celo neki klerikalni obč. odbornik je zahteval, naj bi sa- mostan za ta odstop, če drugega ne, vsaj izravnal oni zid od stopnic pri nunski cerkvi proti temu dvorišču, pred katerim je ta del ulice in kateri zid ima vse mogoče grbe in robe na

sebi in kar bi moralo županstvo že zdavnaj zahtevati, da se to tudi izvrši, kajti ta zid ni nikakor v okrasje na- šemu mestu. Toda g. mestni župan je le vstrajal na tem, da bi se mestni svet, ki je baje malenkostne vrednosti (v resnici pa je nunski samostan go- tovo voč kakor 500 kron vreden), sa- mostanu brez plačno odstopil, to se pravi: podaril. Neki kleri- kalni občinski odbornik je seveda po- takem priporočil od strani g. župana prevzel na se predlog, ki ga je potem g. župan dal na glasovanje. Pri tem glasovanju je bilo navzočih 11 na- prednih in 5 klerikalnih odbornikov ter g. župan. Teh 5 klerikalnih odbor- nikov in pa 3 napredni, po svojem socialnem stališču in izobrazbi na- višji stopnji od ostalih 8 stoječi od- borniki, ki so se dali zapeljati in so se torej pridružili klerikalcem tako, da je bilo za predlog 8 združenih in 8 odločnih in neupogljivi- h naprednih odbornikov pa proti predlogu. Dolžnost g. žu- pana je torej bila v tem slučaju, da s svojim glasom odloči za ali proti pre- dlogu. Žal, da je glasoval za brezplačni odstop. S tem činom menimo, da g. župan ni ravnal previdno, kajti pri svojem dirmiranju bi bil moral vpo- števat gospodarsko stališče mestne občine, ki ni posebno ugodno in bi bil v očigled temu vsekakor m o r a l glasovati proti predlogu. S tem torej popravljamo očitek v „Ju- trovem“ dopisu na one 8 naprednih občinskih odbornikov, ki so glasovali proti predlogu, in katerim izrekamo za njihov možati nastop javno zahvalo! — Spričo tega dejstva naj nam bo še dovoljeno povdarjati, da je po našem mnenju sprejem tega predloga za mestno občino, v kolikor se tiče eko- nomičnega vprašanja, škodljiv, kar je samoočebni umljivo, če ima občina dolge in le z veliko težavo rje naprej s svojo sedanjo obč. doklado ter je skoro neizogibno, da bo te doklade morala v bodoče še povišati, ako bo hotela izhajati. Pa tudi v pravem oziru se nam zdi predlog nezakonit. Res je sicer, da določa § 28. obč. reda, da sme občina, držeč se danih državnih in deželnih zakonov, po svoji volji in svobodno gospodariti, a s tem še ni dana občinskim odbor- nikom oblast, da smejo z občinskim premoženjem ravnati tako, kakor z lastnim, to je, da bi občinski svet komu kratkomalo smeli tudi podariti. Ta predlog se nam zlasti zdi nedo- pusten tudi, ker zapoveduje prvi od- stavek § 62. obč. reda, naj se glav- niško premoženje in glavniško občins- ko posestvo, njene naprave in pod- občine ohrani nezmajšano. Deželni odbor pa mora na to tudi paziti, ker mu določeno zapo- veduje prvi odstavek § 89. obč. reda na katerega ga s tem opozarjamo za zahtevo, da stori tudi svojo dolž-

Kmetska posojilnica ljubljanske okolice.

Rez. zaklad nad 500.000 kron. Stanje hranilnih vlog 20 milijonov kron. Obrestuje hranilne vloge po čistih 4½% brez odbitka rentnega davka.

LISTEK.

MICHEL ZÉVACO:

Most vzdihljajev.

Roman iz starih Benetk.

— Pozdravljen, Skalabrino, je odgovoril razbojnik važno. Vesel sem, da zopet vidim starega tovariša.

Skalabrino se je zdel jako miren. V resnici pa je napenjal vse moči, da ne bi skočil v grlo temu človeku, ki ga je bil izdal, spravi ga v beneško ječo ter mu ugrabi njegovo hčer.

— Prisegel sem Juani, da ne sunem prvi! je godrnjal sam pri sebi.

Med tema dvema človekoma, ki je vsakdo želel njune smrti. Njegov surovi obraz se je krivil od napa, ki ga je delal, da se ne bi zdel vznemirnejši od svojega nasprotnika.

Skalabrino je nazadnje izpregovoril.

— Hotel sem govoriti s teboj, je dejal, preden se odločim, ali naj te smatram za človeka, ali naj te ubijem kakor psa.

Sandrigo se ni zganil. Odgovoril je samo.

— Samo tvojih besed čakam, da ti odgovorim na isto vprašanje.

— Vidiš, Sandrigo, kaj sem ti prišel povedat. Sovraštvo se je rodilo v tvojem srcu, dasi sem ravnal s teboj kakor s prijateljem. To sovraštvo te je tiralo v strašen zločin, ki ga zakoni našega gorovja kaznujejo s smrtjo: Osvadil si me. Ti si tisti, ki je kriv, da so me prijeli. Ali priznaš? Ali tajiš?

— Ne priznam, je dejal Sandrigo hladnokrvno. Samo krivec prizna.

— Torej tajiš?

— Ne; jaz sem tisti, ki te je dal prijeli.

— Dobro, je dejal Skalabrino. Streslo ga je. Šest let sem trpel pod svinčenimi strehami in v temnici, šest smrtno dolgih let. In če bi bil ti zagrešil še tako grozodejstvo, vendar ne bi maral vzeti na svojo vest greha, da sem nameril tvojo pot po Mostu Vzdihljajev. No, jaz sem ušel. Nato sem te srečal v gorovju...

— Da, tisti dan, ko si mi ukradel mojo četo, je dejal Sandrigo in stisnil pesti. Tisti dan, ko sem moral zaradi Rolanda Kandiana vpričo svojih tovarišev prositi milosti... In kaj potem?

— Potem? ... Poslušaj; tu postaja stvar strašna. Je na svetu ženska, ki ji bje v prsih najplemenitejših vseh src; ljubim jo in jo častim kakor sestro; o njej vem dejanja, ki sem jokal nad njimi od ganjenosti. Ti poznaš to žensko: ime ji je Juana. Sandrigo se je ostro nasmehnil.

— V vsem tem pa je ena velika nesreča. Ta namreč, da te Juana ljubi. Da ljubi tebe. Zakaj? Kako? Ne vem. Toda ona te ljubi, to je gotovo. Brez tega, Sandrigo, bi te bil že ubil.

— No, in kaj še?

— Počakaj. Juana je bila sprejela v svoje varstvo mlado deklico...

— Bianco. Ugrabil sem jo, res je to; in res je tudi to, da sem se v ta namen okoristil ravno z Juano ljubeznijo do mene. Skalabrino je začutil, da se mu dela megla pred očmi. Blazna misel umora mu je zablisnila v možganih.

Toda premagal se je.

— Ti lahko odkupiš svoje zločine, je dejal zamolklo. Vrni mi to deklico, Sandrigo; Juana te ljubi, ona postane tvoja žena; in jaz ti prisegam, da te storim bogatega in ti pripravim srečno življenje, stokrat srečnejše, nego si moreš misliti in želeči.

— Ali res?

— Prisegam ti!

— Rad bi sprejel tvojo ponudbo, toda brani mi dvoje mo- gočih razlogov.

— Kakšnih?

— Prvi je ta, da če ljubi Juana mene, pa jaz ne ljubim nje.

— In drugi?

— Drugi je ta, da Bianco, tista deklica, ki jo ti zahtevaš od mene...

— Torej?

— No torej, da ljubim ravno njo! Skalabrino je vstal. Tako strašen je bil njegov blede obraz in njegove krvave oči, da je Sandrigo vztrepetal.

— Ti praviš, da ljubiš Bianco?

— Na pomoč! je zarjul Sandrigo namesto odgovora.

Obenem je besno prevrgel mizo, ki je stala pred njim. V tistem trenutku, ko je Skalabrino robcem potegnil bodalo, je skočilo v sobo šest mož ter planilo nad Skalabrino.

Ta je odskočil, da bi se umaknil v kot.

Ko pa je stopil nazaj, mu je zmanjkalo tal pod nogami.

Njegove roke so se iztegnile ter se prijele za tla. Sandrigo je dvignil stol, na katerem je sedel. Stol je padel s treskom na Skalabrino glavo. Roke so izpusile oporo. Padel je. Bartolo je zaprl pokrov.

Skalabrino je padel v črno temo, omamljen od zadanega mu udarca.

Njegova glava je udarila še ob eno izmed strmih stopnic, ki so vodile v globočino.

Obležal je v nezvesti.

Naenkrat pa ga je osvestil čuden hlad.

Misel na strašno nevarnost, v kateri se je nahajal, se je predstavila njegovemu duhu s čudovito in strašno točnostjo in jasnostjo. Vstal je, omahujoč v tisti omotici groze, ki popade tudi najmočnejšega spričo neizogibnega pogina.

In v njegovi razburjeni domišljiji se je obnovila povest, ki mu jo je pripovedal Zaneto tam gori na solčni cesti, obnovila se s takšno zmagujočo intenzivnostjo, da se mu je zdelo, da vidi to cesto pred seboj, vso belo, z lahimi oblaki prahu, s starimi, stoletnimi cipresami, dvigajočimi se kakor važni možje, ki pozdravljajo drug drugega, in s širokimi travniki rodovitne ravnine... Zdelo se mu je, da sliši Zanetov glas, šaliv in drhteč obenem, kako mu popisuje zadnjo sobo, vrata v tleh in smrtonosno klet ter pravi nazadnje:

— Vidiš, da človek v tej kleti ne umrje od žeje...

Vsa ta prikazen pa je minila naglo kakor blisk.

Okrog njega je bila črna tema.

Nekje nad svojo glavo je slišal zamolklo šumenje, mešajoče se z ostrim žvižganjem.

Obenem je začutil ob nogah mrzel hlad.

Izvil se mu je hripav krik obupa:

— Kanal! ... Železna plošča! ... Voda prihaja! ...

Zares je prihajala, počasi sicer... a prihajala je...

(Dalje.)

nost, ki mu je veleval drugi odstavek tega paragrafa. C. kr. okrajno glavarstvo v Kranju pa prosimo, da se posluži v § 95. obč. reda mu dane pravice in prepove izpolnitve nezakonitega sklepa našega občinskega odbora.

Slovanski jug.

Srbija in jugoslovanska misel. Naši širši javnosti na slovanskem jugu ni mnogo znano, koliko Srbija danes ne samo čuti, nego tudi v resnici dela za jugoslovansko misel. Poleg časopisa „Slovanski Jug“, ki je vzbudil z vsestranskim obdelovanjem jugoslovanskega vprašanja in svojimi informativnimi članki o politično-socialno-kulturnih razmerah v vseh jugoslovanskih pokrajinah od Triglava do Carigrada velikansko zanimanje za jugoslovansko vprašanje v najširši srbski javnosti, delajo za propagiranje jugoslovanske misli enako tudi vsi drugi srbski časopisi. Ni čudo, da je to dejstvo učinkovalo na srbske uradne kroge, kateri svojo dejanje vedno prilagajujejo razpoloženju svojega naroda. Da je to resnica, navedemo na dokaz najnovejši tozadevni slučaj iz srbske skupščine. Na sobotni seji je bila na dnevnem redu obravnava o gledališkem zakonu. Po načelnem sprejemu tega zakona, ki je urejen popolnoma v duhu velike kulturne vloge modernega gledališča in po materialno-moralnih potrebah igralcev in ostalih gledaliških funkcionarjev, se je pričela specialna debata. Kot prvi govornik je predlagal ex-minister Ljuba Jovanović, naj se drugemu članu zakona pristavi, da je srbsko-hrvatsko narodno pozorišče dolžno gojiti in uprizarjati poleg srbske tudi hrvatsko, slovensko in sploh jugoslovansko dramo. Z viharim pritrjevanjem cele skupščine je bil ta dodatek k zakonskemu projektu sprejet. Tako v Srbiji! A kako mi v Avstriji gojimo jugoslovansko idejo in vzajemnost? Srbija ustvarja zakone, s katerimi se utrjuje realna podlaga jugoslovanske vzajemnosti, v Avstriji se vsaka najnedolžnejša jugoslovanska manifestacija preganja kot „vleizdajniška“.

Aviatična katastrofa v Parizu in obisk kralja Petra. Znaša strašna aviatična katastrofa v Parizu je povzročila v Belgradu veliko razburjenost zlasti radi tega, ker se je nahajal baš v tem času kralj Peter na svojem potovanju v obisk k predsedniku republike Fallieresu in francoskemu narodu. Ko se je zgodila nesreča, je bil kralj Peter že v Baselu v Švici. Tamkaj mu je poročal o grozovitosti katastrofi francoski belgradski poslanik Deto, ki je kralja klical v Baselo. — Kralj je poslal predsedniku republike Fallieresu globoko sožalje povodom nesrečnega dogodka in ga po skupnem dogovoru z zunanjim ministrom drjem. Milovanovićem zaprosil, da naj se uradni obisk odgodi na poznejši čas vsled obče žalosti. Isto je telegrafično sporočil ministrski predsednik Milovanović ministrskemu predsedniku Pašiću, ki je takoj sklical ministrski svet na posvetovanje. Ministrski svet je bil solžaren s kraljevim sklepom, da se obisk odgodi. Istotako je učinkovala pariška katastrofa na srbsko narodno skušnino, katera je ponedeljkovo sejo posvetila spominu na žrtve zadnje francoske aviatične katastrofe in je preko svojega predsednika Andre Nikolića kondolirala predsedniku francoskega parlamenta in francoskemu narodu. Predsednik je izjavil v skupščini, da se odgodi kraljev obisk v Parizu do polovice junija ali pa do jeseni.

Francoski časopisi o kralju Petru in Srbiji. Za obisk kralja Petra

pri predsedniku francoske republike, ki je sedaj radi znane zrakoplovne katastrofe odgojen, so bile pripravljene velike priprave v Parizu. Vsi najuglednejši listi so pisali članke o srbskem kralju in Srbiji, polne simpatij in prijateljskih izjav za srbski narod, ki je, kakor pravi „Oziniene“, zaslužil v borbi za svoj narodni obstanek, ugrožen od Avstro-Ogrske, zlasti v zadnjih časih — simpatije celega kulturnega sveta. Originalne članke in razgovore s srbskim ministrskim predsednikom Pašićem, kakor tudi govor v čast francoskega naroda skupštinskega predsednika Nikolića, prinašajo tudi „Temps“, „Matin“, „Petit Parizen“ in drugi.

Splošni pregled.

Prof. dr. Masaryk v Dalmaciji. Te dni se nahaja na hrvaško-dalmatinskem primorju prof. dr. Masaryk. V Dubrovniku mu je priredila hrvaška in srbska mladina slavnostni koncert s sodelovanjem hrvaške in srbske domače godbe. Masaryku so bile prirejene burne ovacije.

Politične gonje na Hrvaškem. Na Hrvaško se, kakor se zdi, vrnejo zopet Rauchovi časi. Jutri se začne Hinkovičev proces. Včeraj pa se je razširila iz Zagreba čudna vest, da je razširila policija urednika „Hrvatske Slobode“, organa Starčevićeve stranke prava, Ivana Peršića. Razlog temu zaporu je pisanje omenjenega časopisa zoper nove telefonske imenike, ki so za Hrvaško ravnotako kakor za Ogrsko v madžarskem jeziku Peršića obtožuje državno pravdnitvo „zaradi motenja javnega miru“. Kot odgovorni urednik „Hrv. Slobode“ ki je zaradi tega izšla v posebni izdaji, je bil podpisan poslanec dr. Mile Starčević.

Potovanje turškega prestolonaslednika. Jutri nastopi turški prestolonaslednik svoje potovanje po Evropi. Med drugim bo obiskal tudi London, Berlin, Rim, Pariz in Dunaj. S seboj bo imel večje spremstvo. Potovanje ne bo imelo nikakega političnega pomena.

Seja francoskega ministrskega sveta. V torek se je vršila pod predsedstvom predsednika francoske republike Fallieres seja ministrskega sveta, kjer je bilo sklenjeno, da ves prihodnji mesec v znak splošne žalosti radi nesrečne katastrofe v Parizu izostanejo vse seje državnih institucij in da se ministri en mesec ne udeležijo nobenih javnih prireditev. V petek se vrši pogreb ubitega vojnega ministra Berteauxa. Za nagrobno govornika je določen justični minister Perier. V nedeljo se bo zopet vršila seja ministrskega sveta in sicer v bolnišnici sobi ponesrečenega ministrskega predsednika Monisa. Določil se bo namreč primeren naslednik Berteauxu.

DNEVNE VESTI.

Voznega reda nismo dobili vsega pravočasno od knjigoveza in za to ga pošiljamo danes samo naši tržaški podružnici, zunanji naročniki in prodajalci „Jutra“ ga dobijo pa jutri.

Ali je Kristus tudi tako delat? V Ljubljani so postali šenklaški duhovni tako ošabni in drzni, da ti še obhajati in na dom spovedati ne gredo če jim ne preskrbiš — fijkarja. Tega fijkarja pa moraš ti kristijan plačati in to drago, ker mora duhovna pri cerkvi in pri pravilu čakati. Ali se je Kristus v fijkarju vozil k bolnikom?

Franciškani hočejo v Spod. Šiški na vsak način novo farno cer-

kev! Zdaj so dali pokriti na Rožniku stolp (zvonik) ki bo spet stal blizu 1500 K — a že tehtarijo zanj, dasi ima cerkev sama denar. Šiškarje pa hočejo ociganiti spet za cerkev ki bi požrla 100.000 K. Za kanale, ceste in razsvetljavo pa Šiška nima denarja! Tu pred pragom Ljubljane pa taka nazadnjaška občina!

Kanalizacija v Sp. Šiški. Prejeli smo: „Jutro“ se je že opetovano z hvalevredno vneto zavzelo za vprašanje, ki je za celo našo „dolgo vas“ važno: za kanalizacijo v Sp. Šiški. Vprašanje je prišlo po dolgem presledku zopet v tir. S tem pa nam še ni nič pomagano. Treba je, da pustimo skalo, ki smo jo spravili v tir, tudi vztrajno naprej in navzdol drčati. Za časa občinske krize čas ni bil primeren za to. Zdaj pa, ko imamo gerenta v Šiški, zdaj ko smo dospeli pred duri novih volitev, je prišel tudi čas, ko bo treba vsaj vse poglavitnejše gospodarske naprave z vso vneto vzeti v roke. Gerent, to je naravno, se v te gospodarske zadeve ne bo mogel spuščati. Bodimo veseli, če bo gerent za časa svoje vladave vsaj toliko storil, da razpiše nove volitve in da napravi red vsaj v najnujnejših občinskih poslih. Zato pa nastane sveta dolžnost za vse občinske volilce, da že zdaj pomislijo, koga bodo volili v novi občinski odbor, predvsem kdo naj občini načeluje in s pomočjo katerih in kakšnih občinskih svetovalcev. Kajti na teh bodočih možeh leži breme splošnega gospodarskega preobrata in razvoja. In če je pri nas po zaslugi nedelavnih prejšnjih občinskih odborov treba sedaj mnogo v gospodarskem oziru zamujenega nadomestiti, tedaj je poleg vodovoda kanalizacija prvo in glavno vprašanje, ki ga je treba resno rešiti. Punca, če je drugače še tako lepa, ali če ni spodobno obječena in če ni, kakor pravimo, zavber, kdo mara zanj? In tako je z našo ljubo Šiško. Saj drugače sama na sebi je tudi ta „punca“ lepa, ampak sicer pa kamor pogledaš, tako sapramensko zanemarjena. G. urednik, saj ste sami že večkrat videli, če pada le malo dežja, pa plavamo ravno v sredi Šiške. Zakaj? Zato, ker nimamo niti dovolj požiralnikov, o kanalizaciji niti ne govorim. In potem, vsaj vidite vsak dan, kakšen življenja človeka in živine nevaren „trotoar“ ima Šiška pred Seidlovo hišo. Tega ne vidi nobena oblast. Pa tudi zdravstvene razmere, vedno večji razvoj Šiške in drugi javni interesi zahtevajo nujno rešitev tega vprašanja, to je „Jutro“ že opetovano naglašalo. Ne da bi se že danes spuščal v meritum tega vprašanja, vrgel sem tu le par zrn, kdor jih pazno med vrsticami bere, mora z menoj vred žeteli, da ne ostanejo brezplodne.

Javno perišče v Spodnji Šiški. Iz delavskih ženskih krogov v Spodnji Šiški se nam poroča: Prav hvaležni smo „Jutru“, da se je zavzelo tudi za naše javno perišče. Pravzaprav se ni zavzelo za perišče kot tako, nego za nas trpinke, ki nas je usoda določila, da premo perilo drugih in kajpada tudi — svoje. Ko se je to javno perišče napravilo, smo ga bile res vesele. Lahko se je stalo na deskah in tudi drugače je bilo snažno in čisto. Minula pa so leta in leta, za perišče se ni nihče brigal, drugi kot me, ki smo bile primorane včasih do kolen v mokrem in v blatu stati in prati. Deske so namreč že davno strohnele, perišče je postalo sploh skrajno zanemarjeno. Še celo žleb, po katerem prihaja voda v korito, je prosil toliko časa javne pomoči, dokler se ga je usmilil gospodar dotične zemlje sam. Možje, naši občinski odborniki — o naših dosedanjih županih niti ne go-

vorimo, ker so županovali le za se — so imeli vse druge muhe v glavi, a da bi občanom, zlasti delavskemu stanu, kaj prida vkup spravili, taka muha se ni nobenega resno lotila. Zdaj, ko imamo g. gerenta v Spodnji Šiški, ki tudi sam da nekaj na čisto perilo, se bomo kar nas je bolj korajznih, kot so naši možiki, spravile vkup, pa gremo v deputaciji k njemu. Če hodijo drugod druge ženske še za manj potrebne reči in še k večjim gospodom, kot je naš gerent, v deputacijo, ali kakor pravite, v avdienco, zakaj pa bi me perice iz Šiške ne prišle enkrat g. Zajca obiskat. Povačimo ga gori k perišču, da bo, ker je že tolikih, tudi še tega korita deležen.

Električna razsvetljava v Spod. Šiški. Prejeli smo: „Jutro“ je doslej razmotrivalo dve glavni gospodarski vprašanji za Spod. Šiško in to sta: vodovod in kanalizacija. Le mimogrede si je kateri gg. dopisnikov ob enem privoščil tudi skandalozno razsvetljavo v naši občini. Pisec teh vrstic pa je mnenja, da bi bilo to vprašanje zdaj za enkrat še bolj važno, kot obe drugi. In če ni še bolj važno iz stališča božjega uresničenja vseh treh gospodarskih naprav. Vodovod n. pr. ima zdaj še zadruga v rokah, zadruga ima zopet take gospode v rokah, ki so odločilnega pomena za rešitev tega vprašanja. In kar je glavno: vodovod imamo že res v Šiški, le da je še v drugih rokah, dočim razsvetljave res v pravem pomenu besede do danes Šiška še nima. Da je šišenska razsvetljava preje podobna brlečim nočnim lučicam kot kaki razsvetljavi, o tem je vsakdo prepričan in bi bilo škoda o tem izgubljeni še kako odločeno besedo. Kar se tiče kanalizacije, je skoraj očitno, da je občina sama ne bo mogla izvršiti in je to vprašanje obenem malone tudi vprašanje priklapljenja občine Sp. Šiška k mestu Ljubljana. Tudi je pri tem prizadet cestni erar, o katerem je obče znano, da tako zanemarjene državne ceste ni kmalo kje, kot vodi Celovška cesta skozi Sp. Šiško. Upamo, da se bo to zdaj izboljšalo, odkar imamo gospoda cestnega mojstra med nami. Vsaj pokazal je že, da hoče na tej cesti red napraviti tudi v Šiški. Vodovod in kanalizacija sta torej nekaj, kar se ne da kar tako čez noč napraviti drugače, kot za enkrat še drugi hočejo. Ampak glede električne razsvetljave je stvar veliko lažja, posebno, odkar obstoji taka naprava za dobavo elektrike na Savi pri Vižmarjih. Jaz vsaj mislim, da ima podjetje dovolj moči tudi za izpeljavo električnega toka za vso javno in zasebno razsvetljavo v Spod. Šiški. Ker je elektrika do St. Vida že napravljena, bi po mojih seveda nemerodajnih mislih nadaljna izpeljava do Šiške ne stala več, kot stane vse skupaj računeno dosedanja javna in zasebna razsvetljava. Naj bi o tej prepotrebni napravi še kdo drugi soobčan izrazil svoje mnenje.

Staro-Šiškar.

Zemljiški davek za l. 1911 izginil. Iz Spodnje Šiške se nam poroča: To ste pa vragi, kar vas je pri „Jutru“! Včeraj ste pisali, da je naš nad vse ljubljani gerent svojo službo nastopil s tem, da je dal pribiti na občinsko desko razglas, da je zemljiški davek za l. 1911. tudi za našo občino že določen. Mi Šiškarji rado vedni, kot smo že navadno, gremo takoj, ko smo to novico brali (drugače vselej pozabimo na občinsko desko) pogledat ta za nas veseli razglas. Pa da bi vas kukavica pokukala! Mi gledamo, gledamo in beremo vse razglase od kraja do konca in zopet od konca do kraja (veliko jih k sreči tako ni nikdar pribitih in še tisti kar jih je so že naši stari znanci) ampak o zemljiškem davku nikjer ne ene besedice.

Že smo mislili, da je kdo vas, in da ste Vi zopet nas potegnili. Kar pride Jurče Vsevedež vmes, pa pravi! Bebi, kaj pa iščete in stičete tu okrog po občinski tabli, kaj? Mar ne vidite, da je razglas o zemljiškem davku izginil — ravno tam poleg razglasa za državnozbornske volitve je bil na križ pribit — torej, da je gosp. gerent, le da vam nagajivcem usta zamaši, zemljiški davek za Šiškarje odpravil. — Ko smo mi, le predobro poznajoč zlato srce g. gerenta, neverjetno majali z glavami, se je Jurče Vsevedež pridružil in rekel: Mejdunaj, imate trde butice. Kaj ne veste, da je bil gosp. gerent finančni svetnik in da mu je treba le za pravo kijuko prijeti, pa doseže kar hoče. Ni nam preostalo drugega, verjeli smo Jurčetu vsaj toliko, da je še le s 17. majem datirani razglas za zemljiški davek takoj izginil iz občinske deske, ko je bil tudi v „Jutru“ razglašen.

Romanje v Novi Lurdu pod Gorjanci. Iz St. Jerneja nam poročajo: Komaj je vsled znanih sleparij malo pojenjalo romanje v Novi Lurdu pri Pleterjih, se je naše dobro katoliško ljudstvo zopet spomnilo, da ima za nepotrebne stvari preveč denarja in časa in da je treba oboje zapravljati na romanju v Novi Lurdu. Vozniki in tudi naši gostilničarji seveda nimajo nič proti temu, zakaj lepe novce jim nese to ljudsko babjeverje. Tudi lastnik onega „čudodelnega studenca“ se smeje v pest ljudski neumnosti, zakaj tudi njemu to romanje nese in sicer dobro nese, čeprav mu je naš župnik nevošljiv. Ob nedeljah romajo cele procesije in se gugajo lojterne težko naložene z romarji iz raznih krajev. Pri čudodelnem studencu se ene babnice vmivajo obraz, roke in noge, spodaj nižje pa si druge z umazano vodo izpirajo bolne oči. Če bi v naši državi obstojala vsaj kaka odločno zdravstvena oblast, bi bila že ona morala vsem tem sleparijam že davno konec storiti. — Mi apelujemo z vso prizanesljivo, pa tudi z vso odločnostjo na mil. g. novomeškega prošta dr. Elberta, da on kot vrhovna cerkvena avtoriteta v svojem okraju napravi konec tem sleparjem v Novem Lurdu. Mi smatramo g. dr. Elberta preveč nabratenega višjega duhovnika, kot da bi v okrožju pod njegovo proštovalo palico pustil še dalje vganjati take tudi krščanski veri nasprotnne javne škode 20. stoletja.

Občni zbor šentpeterske moške in ženske podružnice Cirila Metodeve družbe v Ljubljani se vrši v četrtek, dne 1. junija t. l. ob 8. uri zvečer v gostinskih prostorih „Pri Jerneju“ na Sv. Petra cesti št. 87 po običajnem sporedu. Ker se ne bodo pošiljala posebna vabila, se prosijo p. n. gg. člani in prijatelji podružnic, da se izvolijo tega občnega zbora udeležiti v mnogobrojnem številu. Pripomnimo, da slavi naša moška podružnica letos svojo 25 letnico. Združena odbora,

Veselica podružnice C. M. družbe za Grosuplje bo pri gospodu Rusu na Grosupljem dne 18. junija — ne 11. junija — kakor smo poročali. Sodeloval bo pevski kvartet in godba. Natančnejši program se priobči pravočasno.

Cirkus Schmidt! Danes popoldne ob 4. in zvečer ob 8. velika predstava z izbranim sporedom. Jutri popoldne predstava za šolsko mladino.

Družbi sv. Cirila in Metoda so izročili 1 K 60 vin. g. Alojzij Rozman, mizar v tobačni tovarni v Ljubljani in tovariši povodom izvolitve gosp. prof. Reisnerja dež. poslanca. Hvala! Vabimo prav uljudno vse uslužbence tobačne tovarne na delo, na pomoč družbi sv. Cirila in Metoda, saj so

MALI LISTEK.

Dunajska bajka.

Prijatelj! Tožiš, da je življenje postalo realno, da je izginila s sveta romantika, da je mladina izgubila ideale. Stari pijo in kartajo, mladi pijo in pojejo. Nihče več neče pisati, čitati, ljubiti. Živi se trenutku, dela se samo na videz, ljubezen je zasmehovana beseda. Vsak vidi le sebe, nosi se visoko, misli na karijero. Narod, kultura, napredek, vse je fraza. Nič resnega, nič resničnega. Egoizem, cinizem, nihilizem je zavladal! Tako pišeš ti, pesimist. Toda jaz ne verujem. Poznam tebe in še nekaj naših. Zato ne verujem. Ali se ti ne zdi, da smo rojeni idealisti? Saj nič drugega ni mogla roditi slovenska mati, in nič drugega ni mogla vzgojiti domovina tam na jugu. Toda razumem: trenutno človeka lahko užali, razmere utrudijo — in ne čudim se, da si se pospel do onih jeremijad. Vsaj en zgled bi hotel videti pred seboj, da bi mogel reči: ni vse tako. Vsaj en zgled — in ko bi bil to vsaj jaz sam, a zdi se mi, da se že tudi mene loteva omotnica nad tem propadom, kamar padajo naše najboljše sile. Tako pišeš. Vem kaj hočeš reči: maj je in ljubezni se

ti hoče. Oj, ti idealist! No, ne obupuj. Pride maj, pride ljubezen, pride vse. Le pridno delaj. Da pa te prečimam, kako krivo sodiš svet, da ti dam zgled, da ni vse tako, da ti dam nekoliko prijateljske utuhe, Ti povem sledečo bajko.

Bil je dan cvetlic. Ne morem ga lepše imenovati; poznaš ga in mogoče se kdaj spominjaš nanj. Sodi, kakor hočeš: eni pravijo, da je parada drugi ga smatrajo kot poztvovno delo najvišje gospode, tretjim je socialni praznik. Sodi, kakor hočeš.

Bil je dan cvetlic. Ležala sva s prijateljem zvečer pri skromni večerji, on je dobil namreč nenadoma denar od nekega strica — in bila sva dobre volje. Upala sva, da bo drugi dan krasno vreme, hotela sva imeti praznik, ker sva slišala, da je drugi dan dan cvetlic.

Bil je dan cvetlic. Vreme ni bilo, kakor smo si želeli. V lepih dnehi si želi jasnega solnčnega neba, da se zemlja smeje pod njim, da se duša razsanja čez vse širjave in daljave. Pravijo, da je bilo slabo vreme. Ali se ti ne zdi, da včasih človek niti ne čuti, kako je vreme. V duši je veselo in radostno, pesem se ne budi iz neznanke radosti in vse na svetu je lepo in življenja vredno. Ali se ti ne zdi, da včasih stopiš na ulice in se ti zdi

vse ženske krasne in sam ne veš, za katero bi obrnil svoj pogled. Tak je bil dan cvetlic.

Sam ne vem, kako je bilo oni dan. Objela je naju dobra volja in sva odšla na dunajske ulice.

Menda se nisi čital bajke s tako dolgim uvodom. Toda bajka se mi zdi, kakor dragocena slika, ki ji je treba širokega okvirja iz starega lesa da se tem lepše kaže sredi onih zastarelih oblik. Zato bo bajka krajša nego uvod, ker danes ni navada, da bi se lepe reči na široko opisavale.

Stopila sva torej na ulice, ki so bile polne in oživljene kakor so dunajske ulice v majskih nedeljah. Po tleh so ležale rože razstlane bogve kdo jih je pometal proč. Ljudem je včasih malo do cvetlic. Prišla sva do gneče ljudi, ki so se smejali veselo in lahkomišno. Kaj je bilo njim do cvetlic. Gnječa se je razšla, kakor da se je razgrnila preproga. In takrat nama je prišla nasproti mlada lepa, kakor pomladansko jutro. Iz celega bitja je odsevala nežna trepetajoča mladost. Bel klobuk je imela na glavi in v naročju polno rož. Nje lice je za trenutek zardelo. Noga se ji je ustavila, kakor da se ne upa približati. Moj prijatelj me je prijel za roko: „Glej“, je vzkliknil in sam ni vedel, kaj je hotel reči. Obstala sva in sva

jo gledala. Ponudila je cvetlice neke-mu gospodu, ki je mimo šel. Kako krasna je bila v tem trenutku nje tenka bela roka.

„Prava aristokratka“.

Obrnila se je k nama in je ponudila cvetlice. Govorila je v onem prijaznem dunajskem narečju in toliko ljubeznivega je bilo v njenem glasu. Kupila sva vsak dvoje cvetlic in stali smo nekaj časa drug pred drugim, kakor da si imamo povedati veselo vest. Toda nihče ni izpregovoril.

Prišlo je mimo nekoliko dam, poklonila se je in je odšla z njimi. Stala sva, kakor očarana.

„Kam sedaj?“

Ljudje so šli mimo, s cveticami na prsih, s smehom na licu. „Jaz pojdem za njo, izvedeti moram njeno ime“, je rekel prijatelj in ji je sledil z očmi. Tudi ona se je ozirala. Prišlo je k nji nekoliko gospodov, bili so znanzi; govorili so z njo in so ji delali poklone.

„Tako sva se srečala, je govoril prijatelj.“

„S kom?“

„Z njo“. Resnica je, da človek enkrat v življenju sreča žensko, ki se mu zdi znana, kakor da jo je od vekomal nosil v srcu. Glej, tako se mi je zazdelo ta trenutek.

Stala je še vedno na onem mestu in se je ozirala. Odšla sva za njo

in sva se ji približala. Prišla je nama nasproti in je zopet ponudila cvetlic. Bil je to nebeški trenutek! Toda zgodilo se ni nič posebnega: molče sva vzela cvetlice, molče smo si pogledali v oči in smo se razšli. Ni bilo besede v onem trenutku, niti besede, niti čina, komaj misel se je vzbudila, pa se je zblala besede in čina. Ali se ti ne zdi, da smo doma iz take domovine, kjer toliko misli umira v boječnosti in nezaupnosti. Pridirjal je avtomobil, mlad gospod, ki je sedel v njem, je povabil gospodično k sebi, odšla je — ozrla se je še parkrat, pomigala je s šopkom nama v pozdrav in je izginila med vozovi na ulici.

Spogledala sva se s prijateljem in sva molče nadaljevala svojo pot. Ali je bila vse to igra ali resnica. Aripovedujem ti vse to kot bajko, kajti bajki je bilo podobno.

Minil je dan cvetlic. Večer je bil nekoliko blažen in neprijeten.

Hodila sva s prijateljem po ulicah in gledala visoka razsvetljena okna mogočnih palač. Bog ve, za katerimi okni sedi sedaj; morebiti sedi utrujena na naslonjaču in se igra z rožami; morebiti je zadovoljna s svojim delom in se veseli v otroški radosti, da je prodajala cvetlice po ulicah za one reveže, ki jih ne pozna in bodo vendar deležni njenega truda; morebiti

Brzojavni naslov: BAJEC, Ljubljana.

ANT. BAJEC

cvetlični salon

Ljubljana, Pod Trančo št. 2.

Velika zaloga suhih vencev

Izdelovanje šopkov in vencev,
trakov z napisi itd.

Zunanja naročila izvršuje točno.

Vrtnarija je na Tržaški cesti.

Oblastveno autorizirano in sodno
zapriseženi

inženir Ig. Stembrov

Ljubljana, Šubičeva ulica 5.

Prevzema stavbna vodstva, oddaja
strokovna mnenja, izvršuje vsa v
stavbno stroko spadajoče načrte, kakor
n. pr. za visoke stavbe, vodovode,
kanalizacije, ceste, regulacije, parce-
lacije itd.

**Prvi slovenski foto-
grafski atelijé**

D. Rovšek

v Ljubljani

Kolodvorska ulica štey. 32 a
Ustanovljen leta 1890.

2 nova
moderna **Seifert-biljarda.**

Novo urejena

Kavarna „Central“

na sv. Petru nasipu 37
je vso noč odprta.

Solidna postrežba.

Slav. občinstvu se topla priporoča
s spoštovanjem

Štefan Miholič,
kavarnar.

2 nova
moderna **Seifert-biljarda.**

**Kunc-ove
obleke**

so nedosežne glede oblike,
izvršitve in cene.

Ljubljana, Dvorni trg 3.

Telefon št. 291.

Najboljše odgovori „Slovincu“ vsak
naš prijatelj, ako se naroči na „Jutro“,
ali pa najde novega naročnika!

Nova gostilna

v Spodnji Šiški, Gasilska ulica (v lastni novi hiši).

Izborna vsakovrstna domača vina, vedno sveže plivo, gorka in mrzla
jedila, kava, čaj itd. itd.

Za obilen obisk se vljudno priporoča

PETER ŠTEPIC, vinotrzec.

Obleke za gospode

najnovejšega roja prodaja po lastni ceni zaradi po-
manjkanja prostora kakor tudi najnovejšo

**konfekcijo za dame in
deklice.**

A. LUKIČ Ljubljana, Pred škofijo
štey. 19.

Solidna postrežba!

Nizke cene!

Ugodna prilika!

Ker imam veliko zalogo opke,
ki je izdelana še iz cenenejšega
cementa, oddajam

cementne

strešnike

(z zarezo in brez zareze)

po znižani ceni.

Cementna strešna opaka prekaša
po svoji trpežnosti drugovrstne
opake, ter dajem za njo vsako
poljubno garancijo.

Ivan Jelačin, Ljubljana.

1860 Ustanovljeno 1860

M. DRENİK

Ljubljana, Kongresni trg 7.
Predtiskarija, Risarski atelije.
Plisiranje. Kufiriranje. Montiranje.
Tamburiranje in vezenje na roko.

**Največja zaloga ženskih ročnih del
in vsakovrstnega materiala.**

Zaloga telovadskih oblek.

Znanja naročila se točno izvršujejo.

Sprejema zavarovanja človeškega živ-
ljenja po najraznovrstnejših kombina-
cijah pod tako ugodnimi pogoji, ko
nobena druga zavarovalnica.

Ves čist dobiček se razdeljuje zavarov-
ancem; dosedaj se ga je izplačalo
K 2,495.719—.

„S L A V I J A“
vzajemno zavarovalna banka v Pragi.

Reserve in fond K 54.000.000. Izplačane odškodnine in kapitalije K 109.356.860.58.
Po velikosti druga vzajemna zavarovalnica naše države z vseskozi slovansko-narodno upravo.

Vsa pojasnila daje:

Generalno zastopstvo v Ljubljani v Gosposki ulici št. 12.

Pisarne so v lastni bančni hiši.

Zavaruje poslopja in premoženje proti
požarnim škodam po najnižjih cenah.
Zavaruje proti tatvini, razbitju ogledal
in okenskih plošč.

Škode cenjuje takoj in najkulantneje.
Uživa najboljši sloves, koder posluje.

Dovoljuje iz čistega dobička izdatno
podporo v narodne in občnokoristne
namene.

Ustanovljena leta 1831. Največja zavarovalnica avstro-ogrske države Ustanovljena leta 1831.

C. kr. priv. občna zavarovalnica Assicurazioni Generali v Trstu.

Glavni zastop v Ljubljani, Marijin trg, Sv. Petra cesta št. 2, v lastnem domu.

Zavaruje zoper požar na poslopih, pohištvu in blagu, tatinski vlom, škode vsled prevažanja, poškodbo zrcal in zvonov. — Na življenje in za doto v vseh
mogočih sestavah. — Tekom leta 1910. zavarovalo se je 19.215 oseb za kapital nad 155 milijonov kron na življenje. — Družba je izplačala za škode nad 1016
milijonov kron. Premoženje družbe znaša nad 392 milijonov kron.

Del. glavnica: **K 5.000.000.** **Ljubljanska kreditna banka v Ljubljani.** Rez. fond nad K 610.000.

Stritarjeva ulica štey. 2.

Podružnice v Spjjetu, Celovcu, Trstu, Sarajevu in Gorici.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje od dne vloge po čistih **4½%**

Jadranska banka filijalka v Ljubljani

Šelenburgova ulica štey. 7 (nasproti glavni pošti).

Kupuje in prodaja:

vrednostne papirje, rente, obligacije, zastavna pisma,
prioritete, delnice, srečke itd. — Valute in devize. —
Predajmi na vrednostne papirje in blago ležeče v
javni skladiščih.

Promese k vsem žrebanjem.

Centrala v Trstu.

Vloge na knjižice

ed dneva vložitve **4½%** do dneva dviga.
Rentni davek plačuje banka iz svojega.
Na tekoči in žiro račun po dogovoru.
Zivahna zveza z Ameriko.

Akreditivi.

Menjalnica.

Eskomptuje

menice, devize in fakture — Zavarovanje vrednostnih
papirjev proti kurzni izgubi. — Reizija žrebanja
srečk itd. brezplačno. — Stavbni krediti. — Rembours-
krediti. — Borna naročila.

Inkaso.

Filijalka v Opatiji.

Delniška glavnica K 6.000.000

Reservni fond okoli K 300.000